

ΤΑ Θ/ΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΤΡΩΜ' Κ' ΤΗΣ ΕΠΙΔ' ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ "ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΕΣ", ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Οι ψυχίατροι και η αὐτοκτονία της εποχής μας. Σὲ πόσες κατηγορίες διαίρεθονται οἱ αὐτέχειρες. Γιατί αὐτοκτενεῖν ἢ «βεντέττες» τοῦ θεάτρου καὶ τῆς ἐδῆνης. Ἡ τραγωδία τῆς Ρεζὶν Φλωρὺ. Ὁ μερκαίος ἔρωσ τῆς Κλωντ Φράνς. Ὁ ἐξωφρενικός θάνατος τῆς Τζέννυ Γκλέντερ. Ἡ ἀπογοήτευσις τῆς Κλαίρ ντὲ Λορέζ. Τὸ δάσος τῆς Βουλώνης κέντρον αὐτεχειρῶν. Τὶ ἀπεκάλυψεν ἡ ἀστυνεμία, κλπ.

ΦΟΡΗΤΗ Ζῆση! Σαράντα βαθμούς ὑπὸ σκίαν! Ὄλη ἡ Εὐρώπη πυρπολεῖται κάτω ἀπὸ τὸν ἀδυσωπτητο ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ. Τὰ πάντα ἔχουν παραλύσει. Ἀκόμη κι' αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό. Καθημερινῶς λοιπὸν σημειώνονται ἕνα σωρὸ παράξενοι θάνατοι: Κρούσματα παραφροσύνης! Οἱ ψυχίατροι κάνουν διαρκῶς βαρυσήμαντες δηλώσεις γιὰ τὴ δυστυχισμένη ἀνθρώπινη μηχανή, ποὺ δουλεῖ σὺν χαλασμένῳ ρολοί. Μὰ ποῖ τὸ ὄφελος; Κάθε τόσο, ἕνα συνταρακτικὸ δράμα ἀποκαλύπτεται στὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων. Ἕνας μυστηριώδης θάνατος. Μιά αὐτοκτονία. Τὸ θῆμα εἶναι ἀπὸ τὰ γνωστά καὶ τὰ πῶς συμπαθεῖ πρόσωπα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κοινῶν.

νῶ. Ἀνῆκει στὸν κόσμον τοῦ θεάτρου, τοῦ μουζικ-χῶλ ἢ τῆς ὀθίνης. Εἶναι μιὰ «βεντέττα», μιὰ «γόησσα», μιὰ ὡμορφὴ γυναικῶν. Γιατί αὐτοκτονήσε; Ἀπὸ νευρασθενείας, ἀπὸ ἀπογοήτευσιν, ἀπὸ ἔρωτα! Μὰ πολλὰς φορὲς καὶ χωρὶς λόγον! Εἶχε βαρεθῇ νὰ τὴ χειροκροτοῦν καὶ νὰ τὴ θαυμάζουν...

Οἱ ψυχίατροι ὡστόσο, κάθε φορὰ πού θὰ γνωσθῇ ἕνας τέτοιος θάνατος, ἔξερουν ν' ἀνακαλύπτουν ὅλη τὴ σκοτεινὴ τραγωδία τῆς ζωῆς τῆς ἀτυχῆς καλλιτέχνιδος καὶ νὰ ἐξηγοῦν τοὺς λόγους πού τὴν ὡδήγησαν σ' αὐτὸ τὸ δραματικὸ τέλος.

Κατὰ τοὺς ψυχιάτρους, λοιπόν, οἱ αὐτέχειρες διαίρεθονται σὲ δύο μεγάλους κατηγορίας: Σ' ἐκείνους πού ἔχουν ἀπὸ κληρονομικότητα τὸ «μικρόθρον», τὴν κλίσι πρὸς τὴν αὐτοκτονία καὶ σ' ἐκείνους, πού δίνουν ἕνα τέλος στὴ ζωὴ τους, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο ψυχικὸ κλονισμό.

Στὴν πρώτη κατηγορία ἀνῆκουν ὅσοι εἶναι παιδιὰ ἀλκοολοῦ καὶ ἢ πάσχουν ἀπὸ ἀγνιότροντες ἀρρώστειες. Στὴν ἄλλη, ἀνῆκουν οἱ τοξικομανεῖς, οἱ ἄσωτοι, ἐκείνους πού καταστρέφονται εἰσπρακτικὰ οἰκονομικῶς κι' ὅσοι δοκίμασαν ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ πού παθαίνουν τέλος ἀπὸ πλῆξη.

Μὲ τὶ τώρα αὐτοκτονοῦν; Μὲ τὰ πάντα. Μὲ τὸ πιστόλι ἢ μὲ τὸ βερνάλ. Μὲ τὸ γκάζι ἢ μὲ τὰ κουφέτα τοῦ κινίνου. Μὲ τὸ σκρίνι ἢ μὲ τὸν ἡλεκτρισμὸ. Μὲ μιὰ δυνατὴ ἔνεσι μορφίνης ἢ καὶ μ' ἕνα σκοτεινὸ κλονισμό!

Ἕνας Γάλλος ψυχίατρος, ὁ δόκτωρ Ἔρνεστ Λαρμπις, ἀναφέρει ὅτι κάποτε τὸν κάλεσαν νὰ ἐξετάσῃ ἕναν νευρασθενῆ, πού ἦταν στὰ τελευτὰ τοῦ. Ὁ γιατρός μάλιστα προσέβλεπε ν' ἀνακαλύψῃ τί εἶχε. Δὲν τοῦ εὗρισκε τίποτ' ἄλλο, παρὰ μιὰ μεγάλη νευρική παραγῆ. Τί εἶχε πάθει λοιπὸν; Τέλος τὸν ὑπέβαλε σὲ μιὰ προσεχτικὴ ἐνῆρκαι καὶ κατάρθρωσε νὰ τὸν καταρῆναι νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἀτυχὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ, καταπίνοντας ὅλα τὰ κουμπιά τῶν ρούχων του!...

Ἄλλὰ ἡ γυναίκες, ἡ ὡμορφὴ «βεντέττες» τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ μουζικ-χῶλ, πού ἔχουν πάντα ἕνα πλῆθος θαυμαστῶν καὶ ἱκανοποιούν κάθε τρελλὴ ἐπιθυμία τους, τί λόγους ἔχουν γιὰ νὰ τερματίζουν τόσο τραγικῶς καὶ τόσο ἀπρόοπτα τὴ ζωὴ τους; Μήπως τρελλαίνονται εἰσπρακτικὰ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ εὐτυχία;

Μήπως ἔργεται μιὰ μέρα, πού ὅλη αὐτὴ ἡ λατρεία τῆς στενοχωρεῖ; Κάθε ἄλλο. Πρόκειται περὶ μιᾶς ὁμαδικῆς παραφροσύνης, λένε οἱ ψυχίατροι. Ἡ γυναίκες αὐτὲς εἶναι θῆματα μιᾶς τρομερῆς ἐπιδημίας, πού κάνει τακτικὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς στοῦς καλλιτεχνικοῦς κύκλους κι' ἀποδοκιμαζέται κυριολεκτικῶς τὶς μεγάλες «βεντέττες» καὶ τοὺς «αὐτέχειρες». Καμμιὰ «γόησσα», πού ἔχει τὰ νεύρα της τοξικοποιημένα ἀπὸ τὶς καταχρήσεις τῶν ναρκωτικῶν καὶ τὰ ὀργιώδη ξενύχτια, δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ μοιραία ἐπιδημία τῆς αὐτοκτονίας. Καὶ σκοτώνεται, χωρὶς

καμμιὰ αἰτία ἢ γιὰ μιὰ ἀσήμαντὴ ἀφορμή. Γιὰ τὸ τίποτα!

Καὶ ἴδου διάφορες τέτοιες χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις: Ἡ Ρεζὶν Φλωρὺ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πῶς ὡμορφες καὶ τὶς πῶς χαριτωμένες «βεντέττες» τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου τοῦ Παριῖ. Εἶχε ἀναριθμητοὺς θαυμαστές, πού κάθε βράδυ, κυριολεκτικὰ τὴν ἀποθέωναν. Ἦταν λοιπὸν εὐτυχισμένη! Εἶχε ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο, μιὰ ὡμορφὴ βίλλα ἀπὸ δάσος τῆς Βουλώνης κι' ἕναν ἀφοσιωμένο τραπέζι, τὸν Ζερὸμ Λουβιέ, πού ἱκανοποιούσε ὅλες τὶς πολυτελεῖς ἰδιοτροπίες της. Ἡ Ρεζὶν Φλωρὺ δὲν γύριζε ποτὲ χωρὶς τὴ βίλλαν της. Ξενυχτοῦσε στὰ εὐθῆμα κέντρα τῆς Μονμάρτρης, ἔπινε σαμπάνια, χόρευε κι' ἔκανε ἕνα σωρὸ τρελὰς. Ὄλ' αὐτὰ τέλος ἄρχισαν νὰ τὴν κουράζουν, νὰ μὴ τὴν εὐχαριστοῦν πιά. Οἱ ἐγκληματικοὶ ἐμπεροὶ τοῦ λευκοῦ δαίμονος, οἱ τρομεροὶ λαθρέμνορες τῆς κοκαίνης, ἀνέλαβαν λοιπὸν νὰ τὴ διασκεδάσουν καὶ νὰ τὴ ξαναδόξουν τὴν εὐθυμία της.

Ἡ Ρεζὶν Φλωρὺ ἄρχισε τότε νὰ συχνάζῃ στὰ ὑποκα κέντρα τῶν τοξικομανῶν καὶ νὰ ζῇ μιὰ ἐριαιλικὴ ζωὴ, γεμάτη παραπονοίαι. Σὲ λίγο δὲν ζοῦσε πιά, παρὰ μονάχα γιὰ τὴν κοκαίνην. Εἶχε ἀποσυρθῇ μάλιστα ἀπὸ τὸ θέατρο κι' ἀπέφυγε τοὺς παλαιούς θαυμαστές της. Κι' ἄσφανα, ἔπαψε μιὰ μέρα νὰ δίνει σημεῖα ζωῆς. Οἱ Παρισίνοι σχολίασαν λίγο τὴν ἐξαφάνισιν της κι' ἔπειτα σιγά-σιγά τὴν ἐξέχασαν. Ἡ Ρεζὶν Φλωρὺ εἶχε ἀποτραπῆθῃ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο μιᾶς παλῆας συνοικίας τῆς κομποπόλεως καὶ ζοῦσε σὺν νευρασθενείᾳ. Σ' αὐτὴ τὴν ἀπομόνωσιν τὴν εἶχε ἀκολουθήσει μιὰ πιστὴ φίλη της, ἡ Μπλάνς Ντυφρέν, μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες χορευτρίαι τῆς Μονμάρτρης. Ἡ δύο λοιπὸν καλλιτέχνιδες εἶχαν κλεισθῇ σ' ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖο, μακριὰ ἀπὸ τοὺς θαυμαστές της, πού τὴν τὸν ἀντιπαθούσαν.

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ἡ Ρεζὶν Φλωρὺ, εἶπε στὴ φίλη της: —Βαρέθηκα πιά τὸν κόσμον! Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει κανένα θάληγητρο. Εἶναι μιὰ κομωδία!...

Ἡ Μπλάνς Ντυφρέν παραδέχθηκε ὅτι ἡ φίλη της εἶχε δίκην. Κι' ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ δώσουν ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν κομωδία. Μιὰ νύχτα λοιπὸν μέθυσαν μὲ κοκαίνην καὶ τὰ ἐξημερωμένα ἄνοιξαν τὸ παιδάριον καὶ πήδηξαν στὸ δρόμον ἀπὸ τὸ πέμπτον πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ Μπλάνς Ντυφρέν ἔμεινε στὸν τόπον. Ἡ Ρεζὶν Φλωρὺ στάθηκε τυχερή. Κατὰ τὴν πτώσιν της, τὸ φουστάνι της ἐμπλέξε στὴ σκεπὴ τῆς εἰσόδου κι' ἔτσι, ὅταν ἔπεσε στὸ δρόμον, τραυματίσθηκε μονάχα ἐλαφρὰ.

Ἡ ὁπόπειρα αὕτη, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἀναστάτωσε τὸ Παρίσι. Ὅλες ἡ ἐφημερίδες ἀφίερων στήλες ἀλόκληρες γιὰ τὴ ζωὴ τῆς τραγικῆς χορευτρίαις καὶ τῆς φίλης της. Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἡ Ρεζὶν Φλωρὺ θέλησε νὰ ἐναγκαλισθῇ στὴ σκηνή, οἱ θεατρῶνες τῆς πρότειναν μεγάλα καὶ καλακευτικὰ συμδόλαια.

Πρὶν ὅμως περάσει λίγους καιροὺς, ἡ Ρεζὶν Φλωρὺ ἀγάπησε τρελλὰ ἕναν ἄσπον, μὰ ὡμορφὸ «κομπάρσο» τοῦ θιάσου τῆς Τὸν Ζωρζ Μπουτέλ. Μὰ ὁ νεαρὸς ἡβόποιος ἦταν παντρεμένος κι' ἀγαποῦσε παράφορα τὴ γυναῖκα του.

Μιὰ μέρα λοιπὸν εἶπε στὴ μεγάλη καλλιτέχνιδα:

—Δεσποινὶς Φλωρὺ, δὲν εἰμαι γεννημένος γιὰ τὶς μεγάλες περιπέτειες. Ὁ ἔρωσ σὰς εἶναι πολὺ σοβαρὸς καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος. Γιατί ἐξηνάτε ὅτι εἰμαι παντρεμένος κι' ὅτι ἔχω ἕνα παιδί; Ἀφῆστε με καλύτερα στὴν ἡσυχία μου...

Ἡ ἀρνήσις τοῦ Ζωρζ Μπουτέλ νὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά της, ἐξανάριξε τὴ Ρεζὶν Φλωρὺ στὴ στιγμή μελαγχολία της. Ἀπογοητευμένη πάλι, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ πῆγε στὸ Λονδίνον. Μὰ δὲν κατάρθρωσε νὰ γιαιτρευθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸν μεγάλο ἔρωτά της. Καὶ μιὰ μέρα, μὲ μιὰ δυνατὴ ἔνεσι μορφίνης, αὐτοκτόνωσε!

Ἄς ἀναφέρουμε καὶ μιὰ ἄλλη ἐξ ἰσο δραματικὴ αὐτοκτο-

Ἡ βεντέτα τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου Νικόλ ντὲ Ρουό

νία. Πρόκειται για το άδοξο τέλος μιας «μοιραίας» γυναίκας της θόνης, της Κλώντ Φράνς, της οποίας η ζωή ήταν μια αιμαρνή περιπέτεια. Η Κλώντ Φράνς έκανε την εμφάνισή της στους αριστοκρατικούς κύκλους του Βερολίνου μ' ένα παταγωδώς σκάνδαλο. Είχε παραισώσει στην καταστροφή τον Φράντς Χίμμερ, το γενικό διευθυντή μιας μεγάλης Γερμανικής Τραπεζής. Ο Φράντς Χίμμερ ήταν ο άνθρωπος, που την είχε βγάλει από τον υπόκοσμο και την είχε κάνει μεγάλη κυρία. Καθημερινώς έδωσε γι' αυτήν μεγάλα ποσά για τους εξωφρενισμούς της. Μια μέρα τέλος είδε ότι είχε καταπατάσει όλη την περιουσία του κι' είχε καταχραστεί εξ' αιτίας της, ένα μεγάλο ποσόν της Τραπεζής. Για να γλυτώσει λοιπόν τη φυλακή και τους εξευτελισμούς, προτίμησε ν' αυτοκτονήσει.

Το σκάνδαλο όμως του Φράντς Χίμμερ έκανε διάσημη την Κλώντ Φράνς κι' όλοι πεία τη θεωρούσαν ως μια επικινδύνη και «μοιραία» γυναίκα!

Ένας σκηνοθέτης τότε της έπρότεινε να παίξει στον κινηματογράφο. Έκρινε δέχτηκε, γιατί ήξερε ότι θα γινόταν ακόμη πιο γνωστή. Και το αποτέλεσμα; Δέν υπήρχε στο Βερολίνο άνθρωπος, που να μη ήξερε τη «διαβολογυναίκα», όπως έλεγαν την Κλώντ Φράνς.

Εκείνο τον καιρό άκριτως ξεερράγη ο πόλεμος. Η νυχτερινή ζωή του Βερολίνου είχε μεταβληθεί τώρα σε μια πραγματική κόλαση. Οι Γερμανοί Ικανοποιούσαν κάθε τρέλλα τους, γιατί ήξεραν ότι την άλλη μέρα θα σκοτωνόντουσαν ίσως στο μέτωπο. Η Κλώντ Φράνς—που ήταν γνωστή με το ψευδώνυμο «Βερονιλέζα»—χάθηκε άεσπα από τη Γερμανία. Είχε πάει στην Έλβετία, για να ξεκουραστεί. Στην πραγματικότητα όμως, είχε αναλάβει να παρακολουθή τους Γάλλους κατασκοπούς, γιατί, παρ' όλο το Γαλλικό καλλιτεχνικό ψευδώνυμό της, ήταν Γερμανίδα. Η δράσις της τώρα ως μυστικής πράκτορας, ήταν, με την άλλη της, αστασική! Κανείς δέν την είχε υποπτευθεί ποτέ κι' η Κλώντ Φράνς έκανε ανένδοτη τη δουλειά της, ως τη μέρα που γνώρισε τον Λεόν Σαρμάς, έναν όμορφο Γάλλο αξιωματικό. Το είδύλλο τους ήταν από τα πιο τρυφερά και τα πιο τερπιστή. Η Κλώντ Φράνς, που είχε συνδεθεί μαζί του για να το αξιοποιήσει τα μυστικά του επιτελείου, είδε με τρόμο ότι τον αγαπούσε παράφορα. Μια νύχτα λοιπόν, ύστερα από μια νευρική κρίσι, άνοιξε το σωλήνα του γκαζιού και ξεπλώθηκε στο κρεβάτι της. Την άλλη μέρα τη βρήκαν νεκρή. «Ολοι απέδωσαν το θάνατό της σ' ένα τυχαίο δυστύχημα. Και μόνο ύστερα από καιρό ξεκαρδίσθηκε ότι η Κλώντ Φράνς είχε αυτοκτονήσει, για να μη μάρη ο φίλος της ότι ήταν Γερμανίδα κατασκοπός.

Καμιά φορά πάλι η «βεντέττα» αυτοκτονούν και για λόγους διαφημιστικούς! Νά μια τέτοια περίπτωση. Η Τζένυ Γκόλντερ ήταν ένας από τους πιο δημοφιλείς «αστέρες» των Παρισινών μιούζικ-χάλ. Οι έκκεντρικοί χοροί της και τα εξωφρενικά τραγούδια της, ξετρελλάναν κάθε βράδυ τους αριστοκράτες της κοσμοπόλεως. Η Τζένυ Γκόλντερ είχε τα καλύτερα ενόσμερα στίς μεγάλες επιθεωρήσεις κι' η τουαλέττα της στοιχίζαν πάντα μια δολοκλήρη περιουσία. Μια μέρα η μεγάλη «βεντέττα» είχε μια πολύ άτυχη ιδέα: «Ηθελε ν' αναστατώσει όλο το Παρίσι, που τη λάτρευε με την ξαφνική αυτοκτονία της! Ένα βράδυ λοιπόν γύρισε στη Βίλλα της, κλείστηκε στο διαμέρισμά της, το στόλισε με τα λουλούδια των θαμνισμάτων της, φόρεσε μια λευκή μεταξωτή πυτζαμά και ξεπλώθηκε στο κρεβάτι της. Κατόπιν πήρε το μικρό πιστόλι της, το στίριξε πάνω στο τρώξιό της σκανδάλη.

Το παράδοξο τώρα σ' αυτή την υπόθεση, είναι ότι η Ώμορφη Τζένυ Γκόλντερ δέν ήθελε να σκοτωθεί, άλλ' απλώς να τραυματισθεί ελαφρώς, για ν' αναταράξει τους θαυμαστές της και να διασκεδάσει με τον τρόπο τους. Μά η σφαίρα, για κακή της τύχη, τη βρήκε στην καρδιά! Κι' έτσι η Ώμορφη χορεύτρια, που ξετρελλάνει κάθε βράδυ τους Παρισινούς με τα τρανώδια της και τους εξωφρενισμούς της, πέθανε δίχως να προφέρει μια λέξη.

Όλος ο εύθιμος κόσμος της Μονμάρτης έκλαψε την Ώμορφη Τζένυ Γκόλντερ, που είχε σκηνοθετήσει τόσο ποιητικά το θάνατό της. Μά κανείς δέν συλλογίσθηκε ότι η τρελλή Τζένυ Γκόλντερ δέν είχε κανένα λόγο να σκοτωθεί κι' ότι είχε θελήσει να κάνει έναν εξωφρενισμό, που κατέληξε σ' ένα μοιραίο και τρογικό τέλος.

Ένα βράδυ, σ' ένα μπάρ των Ήλυσίων, η Κλαίρ ντε Λορέζ, διασκεδάζει με τη συντροφιά της. Η Λορέζ ήταν μια ήθοποιος του κινηματογράφου, όχι και τόσο γνωστή, μά εξαιρετικά Ώμορφη. Η μοτίλλιες της σαμπάνιας άδειασαν γρήγορα κι' οι θα-

μώνες του κέντρου χειροκροτούσαν τους έκκεντρικούς χορούς της. Κανείς δέν υποπτευόταν ότι η Ώμορφη «βεντέττα» προσπαθούσε μ' αυτό τον τρόπο να ξεχάσει τη μεγάλη απογοήτευσή της ζωής της. Κανείς επίσης δέν μπορούσε να φαντασθεί ότι το τρελλό αυτό γλέντι θα κατέληγε σ' έναν συνταρακτικό θάνατο.

Η Κλαίρ ντε Λορέζ έκεινο τον καιρό, αγαπούσε παράφορα ένα Μεξικανό χορευτή, τον Χουανίτο, έναν από τους «βασιλείς» της εϊθιμίας στη νυχτερινή Μονμάρτη. Μά ο Χουανίτο αγαπούσε περισσότερο τα λεφτά από τον έρωτα της Ώμορφης «βεντέττα» και γι' αυτό προτιμούσε να έχει ύποπτες σχέσεις με ηλίκιωμένες Άμερικανίδες. Η Κλαίρ ντε Λορέζ προσπάθησε να τον συγκινήσει με το τρυφερό αίσθημά της, μά δέν συνάντησε σ' αυτόν τίποτ' άλλο, παρά τον ασρκασμό και την εϊρωνεία. Η απογοήτευσή λοιπόν που δοκίμασε, της έφερε ένα τόσο μεγάλο ψυχικό κλονισμό, ώστε η Ώμορφη «βεντέττα» δέν είδε άλλη διέξοδο, παρά μόνο την αυτοκτονία. Κι' έκεινο το βράδυ, μέσα στην τρελλή εϊθιμία της συντροφιάς της, πήρε κρυφά μια δυνατή δόσι βερονάλ και συνέχισε αδιάφορα τους χορούς της και το μεθύσι με τη σαμπάνια. Μά, όπως ήταν φυσικό, δέν άργησε να ασπασθεί ανείσθητη στη μέση του νυχτερινού κέντρου. Οι φίλοι της νόμισαν ότι είχε λιποθυμήσει και τη μετέφεραν γρήγορα στο σπίτι της. Έπειτα την άρσησαν να ήσυχάσει και να «ξεμελώσει», με την έλπίδα ότι το πρωί θα ήταν τελείως καλά. Μά η Κλαίρ ντε Λορέζ δέν ξύπνησε πεία απ' αυτόν τον μοιραίο ύπνο της.

Η τραγική αυτοκτονία της Κλαίρ ντε Λορέζ, θα έλεγε κανείς, ότι ήταν ένα μοιραίο σύνθημα: Άνιστάσως όλες τις αίσθηματικές γυναίκες του θεάτρου και των νυχτερινών κέντρων, που είχαν άτυχησει στον έρωτα και πολ- λές απ' αυτές δέν άργησαν να τη μιμηθούν.

Πρώτη άκολούθησε το παράδειγμά της η μικρούλα και χαριτωμένη Μασίς Βωτιέ, υιά από τις καλύτερες χορεύτριες των «Φολι Μπερζέ». Ένα πρωί δυό άστυφάκες ποδηλάτες τη βρήκαν νεκρή στο Δάσος της Βουλώνης. Είχε αυτοκτονήσει, παίρνοντας κι' αυτή μια δυνατή δόσι βερονάλ.

Ύστερα από λίγο καιρό, με το ίδιο δηλητήριο, ηυτοκτόνησε στο πολυτέλες διαμέρισμά της κι' η νωστή «βεντέττα» του Γαλλικού κινηματογράφου Νικόλ ντε Ρουβ. Μετά τρεις μέρες, βρέθηκε πάλι στο Δάσος της Βουλώνης το πτώμα της Σόνιας Τσερνάκωφ, μιας νεαράς κι' εξαιρετικά Ώμορφης Ρωσίδας αριστοκράτιδος.

Το Δάσος της Βουλώνης είχε γίνει ο «ποσοφίλης τόπος» των αυτοκτονούντων, όπως στην Αθήνα η Ακρόπολις και η τριανταφυλλιά του Νεκροταφείου άλλοτε. Πολλές Ώμορφες γυναίκες, απονυτευμένες από τη ζωή κι' από τον έρωτα, διέλεξαν τις δεινροστοχιές του για τελευταίο καταφύγιό τους.

Η έορμηδες άφιέρωναν δολοκλήρες στήλες γι' αυτό το τραγικό φαινόμενο των διαμικτών αυτοκτονιών. «Όσο για τους άστυνομικούς, άναγκάσθηκαν να περιπολούν δαρκώ στο μοιραίο Δάσος και να συλλαμβάνουν κάθε «έποπτη» γυναίκα. Φαντάζεστε δέν την κατάληξή τους, όταν η έρευνα αυτών των «απονυτευμένων» έφερε σε φώς ένα σωρό πιστώλια, δηλητήρια και ναρκωτικά...

Παρ' όλα όμως τα δραστήρια μέτρα της άστυνομίας, οι αυτοκτονίες δέν περιορίσθηκαν.

Λίγον καιρό κατόπιν, η αυτοκτονία της μικρούλας Σάσας Λυό, μιας Ώμορφης χορεύτριας, δεκαεπτά μόλις χρόνων, συνεκλόνησε πάλι το Παρίσι. Η μικρούλα χορεύτρια ήταν τρελλά έρωτευμένη μ' έναν πλούσιο και ηλίκιωμένο Άμερικανό. Αυτός όμως εϊώρας της δέν είχε συγκινήσει καθόλου τον ψυχρό και πραγματικό «εγιάγχο», που κανόνιζε όλες τις ύποθέσεις του με τα δολαριά του. Η Ώμορφη μικρούλα του φανήταν ένας άωστος πειρασμός, ένας ασταγός και γι' αυτό την άπέφευγε και δέν τολμούσε ούτε να την κιντήσει. Η μικρούλα Σάσα Λυό, άπογοητευμένη, του έγραψε ένα συγκινητικό γράμμα κι' έπειτα κλείστηκε στην κάμαρά της κι' άφρησε άνοιχτό το σωλήνα του γκαζιού. Το πρωί τη βρήκαν νεκρή. Ο ηλίκιωμένος Άμερικανός, μόλις έβιασε το θάνατό της, τα έχασε κυριολεκτικώς από την κατάληξή του.

Η πέτρινη καρδιά του λώγιου από τη συμφορά. Της έκανε λοιπόν υιά μεγαλοπρεπή κηδεία κι' έπειτα έξαφανίσθηκε από τα κοσμικά κέντρα του Παρισιού. Είχε κλείσει στη βίλλα του και δέν δεγότανε κανέναν. Κι' ύστερα από ένα μήνα, βασιανίζόμενος από τις τύψεις, αυτοκτόνησε.

Μά το κακό δέν σταματά ως εδώ. Η αυτοκτονίες δέν σταματούν καθημερινώς. Και κανένας δέν ξέρει πώς θα θεραπευθεί η συμφορά αυτή.

Το δηλητήριο των άπελπομένων
γυναίκων